

Lilli und Billi

Lili i Bili

Danas •u vam pri•ati o maloj djevoj•ici koja se zove Lili.

Ona zapravo i nije tako mala. Sigurno je za pola glave ve•a od svoga prijatelja Bilija.

A oboje su upravo navršili šest godina.

Hier können Sie die Übersetzung ausdrucken

Lili je mršava, vesela i glasna djevoj•ica.

Njezine su noge špageti s iverom, a njezina ramena izgledaju kao pauk kosac.

Pretpostavljam da poznajete tu pojavu što gmiže po ku•nim zidovima i izaziva strah kod svih djevoj•ica.

A to je stvarno korisna životinjica koja nikomu ništa ne •ini.

A sada o Lilinoj glavi: dva vesela svjetlucaва zelena oka, pr•ast nosi• i tako velika usta da bi u njima dvostruko više zubi lako moglo na•i svoje mjesto.

Ta usta zapravo moraju biti velika jer ja ne znam mogu li malena usta •avrljati tako brzo i tako glasno.

Ljetne pjegice na njezinom pr•astom nosi•u baš dobro pristaju uz njezinu svijetlocrvenu kosu.

Posebnost je Liline kose da je ima puno. Uvijek od nje može splesti •etiri debele pletenice.

Još je nešto posebno kod Lili: ona uvijek radi ono što želi.

Njezina je majica, međutim, ponekad drugačijega mišljenja. Često je poželjela da mala Lili bude lijepo i kratko ošišana.

Friziranje takve grive nije baš uvijek neko zadovoljstvo.

Svako jutro Lili ustrajava na svojim četirima pletenicama.

Lili se veseli tim pramenovima dati posebna imena.

Sa širokim smiješkom zahtijeva ona od majke bar jednom dnevno da joj ponovno isplete njezine Mimi, Timi, Jimi i Kimi.

„Mamice, mamice, Jimi se rasplela!“ Samo s mnogo sreće može tada Lilina majica samo naslutiti koja je to pletenica.

Jer zapamtiti može to samo Lili.

Neemo tu stati! Postoji naime još i Bili, Lilin najbolji prijatelj.

On naravno zna da je desno gore Mimi, lijevo gore Timi, desno dolje Jimi i lijevo dolje Kimi.

Jedan cijeli dan on je uio: „Mimi – Timi, Jimi – Kimi“ pa opet „Mimi – Timi, Jimi – Kimi“, i opet ispoetka.

Bilijevi roditelji mislili su da nešto nije u redu s njihovim sinom Bilijem. - „Mimi – Timi, Jimi – Kimi“ – i pritom je radio posebne pokrete rukama.

I opet, i opet – sve dok ih stvarno nije sve zapamtio.

O Biliju vam zapravo nisam puno priao/priala. U prvi trenutak mogao bi tko pomisliti da se tu i nema što posebno priati.

Bili je uistinu ugodan dječak.

Stvarno nije ni dosadan. Kad pogledamo točno u njegove tamnosmeće oči, vidimo baš pravu ozarenost jednoga klipana.

On neprestano ima nove ideje o tome kako bi dječji život mogao biti uzbudljiviji.

Ne mogu reći koliko je puta svojoj majci iz džepa svojih hlača izvukao žabu kreketušu.

Urlik svoje majke koji bi potom uo Bilija uopće nije smetao.

Ponekad bi se, provlačeći pomalo odsutno ruku kroz svoju frizuru, znao ispričati protisnuvši između usana: „Neću to ponoviti, 'prosti.“

Ali čim bi mu se ponovno nasmiješila nekakva neman, on bi već zaboravio što je obećao. I dok bi rekao keks, našla bi se ta životinja u jednom od tisuću njegovih džepova.

Bili je pored toga i tašt.

Njegova suncem opaljena plava kosa treba povremeno malo gela.

Tako on skreće kosu od svojih udaljenih ušiju.

Premda je Bili stvarno zadovoljan svojim ušima. Jer on jedini od svojih prijatelja može micati ušima.

Kad Lili nije dobre volje, dovoljno je da Bili počne micati svoje velike uši i Lili se počne glasno smijati.

Nezgodna je tada ako se počne grčevito smijati. Jer onda se dugo vremena s njom ne može razgovarati.

Zato Bili samo u krajnjoj nuždi upotrebljava taj svoj recept za nasmijavanje.

Lili i Bili idu naravno u isti vrtić. Oni su stvarno dobri prijatelji. Jedva da itko pozna Bilija bez Lili. A i Lili bez Bilija moguće je vidjeti samo rijetko.

Uskoro će završiti zadnja godina u vrtiću. Oboje razmišljaju o praznicima.

Oni svakako žele provesti dopust zajedno.

Ali tu postoji jedna zapreka koja se mora ukloniti s puta: Bilijevi roditelji žele ići u planine, a Lilini svakako na daleko veliko more.

Lili i Bili dugo su razmišljali. Iznenada je Bili ispustio glasan krik.

„Sjetio sam se, sjetio sam se. Jednostavno ćemo primaknuti planinu moru.“

„Ali mi smo ipak premaleni da bismo mogli pomaknuti planinu“, rekla je Lili.

„To nije istina – jer moja majica kaže uvijek: Vjerovanje može brda premješati, pa i mi to sigurno možemo.“

A je li Vjerovanje neki div“, odvrtila je Lili i pritom skočila u vis da su joj poletjele sve četiri pletenice.

„Div? O tome mi majica nije ništa pričala.“

„Možda bismo trebali jednostavno zamoliti Vjerovanje da nam pomogne.“

„To je dobra ideja! – Samo što mi majica nije pričala ništa o tome gdje stanuje Vjerovanje“, razmišljao je Bili.

„Vjerojatno stanuje u brdima. Sigurno mora svaki dan pomaknuti nekoliko velikih kamenova s kojima vježba. Kako bi inače mogao pomaknuti tako veeliko brdo... Samo vježbom se postaje majstor, to moji roditelji stalno ponavljaju“, dodala je Lili.

Ma, odakle da ga pomno tražiti? – Kad smo se prošle godine penjali po planinama, nisam ništa čuo o nekom Vjerovanju. A stvarno smo dugo bili u toj planini.

Tamo smo sreli mnoge planinare, Flo, Ninu, Joea, Hanu i nitko od njih nije nam ništa rekao o nekom divu koji se zove Vjerovanje. Pričali su o Jetiju, ali on sigurno ne može pomicati nikakvo kamenje. On je previše bijel za to.“

„Zašto previše bijel“, Lili je glasno poželjela znati.

„Pa to je jasno – kao da se ti u svojim bijelim hlačama smiješ igrati kamenjem po blatu?“ „Imaš pravo. – A znaš li za neke druge planine?“ „Naravno, i to mnoge.“

Pritom se Bili jako zamislio. Njegove inače svjetlucave oči izgledaju vrlo žalosno.

„Ali mi ne znamo kako Vjerovanje izgleda. Kako ga možemo pronaći a da ne znamo kakvu ima boju kože, kakvu boju kose, kakve su mu boje oči?“

„Sigurno ima vrlo velike ruke i snažna ramena. Jer mora biti jak.“

Inače mi ništa ne pada na pamet.

Trebali bismo jednostavno pitati roditelje“, predložila je Lili.

Tako se dvoje prijatelja dogovorilo da pita svoje roditelje.

„Majice, možeš li mi reći gdje stanuje Vjerovanje i kako izgleda?“

Ali Bilijeva majka nije shvatila o čemu on govori i poslala ga je ocu.

Ali Biliju nije mogao pomoći ni njegov otac.

Tako je i Lili pokušala kod svojih roditelja. Oni bi valjda morali znati.

„Tatice, moraš mi reći kako izgleda Vjerovanje i gdje stanuje. Moramo svakako pomaknuti jedno brdo.“

Otac ju je pogledao pomalo zbunjeno. „Ne razumijem te uopće, moja slatka Lili. – Pomaknuti brdo? – Tko ti je o tome što priča? – I zašto? – Zar nije dobro ovako kako je?“

Tada mu je Lili ispričala cijelu priču. Ona bi svakako željela provesti praznike s Bilijem.

„I tako smo došli do ideje da primaknemo brdo k moru.“

Na to se Lilin otac počeo od srca smijati. Činilo se da će iz njega izići tisuću vreća smijeha.

Lili to nije bilo smiješno. Uostalom, cijela njezina praznička sreća ovisi o tom pothvatu.

Nakon što se otac smirio, pokušao je objasniti Lili da Vjerovanje stvarno ne može prenijeti brdo s jednog mjesta na drugo. Ali ako se u nešto stvarno vjeruje, može se sve postići.

Ponekad je za to potrebno samo nešto izdržljivosti i hrabrosti.

I tako je dvoje malih prijatelja uspjelo pola praznika provesti na moru, a drugu plovcu u brdima.

Uzbudljive pustolovine s tih praznika ispričat će vam u sljedećoj priči.

Posebnost se ove priče sastoji u spoznaji da i mali ljudi mogu pomicati brda!

